

מסורת הש"ס

(א) לקמן כ. ס. כח.
פס: פו. קדוש עא.
נדר נט. (ב) קדוש יא.
יטין י. (מסכתא פסחים
ב' הי'.) ב' ניו סס
ברכות מז. ד' (ליל
ג.) ס. (כסיל: תמוז).
ג' יטין (א) (יטין).
(ו) (מסכתא פסחים פ"ב
יט.) (דברים יא).
י' (יורה דא י' כסיל:
דחי'.) (ליל דהמקין
כסחים ט.) (ג) (עין
חייט' כסחית פ"ח ח"א).
(ח) (דפוס פ"ח ח"א).

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה מלת וט'
ימי עזרא כדאמרי'
במידקי דר' אליעזר
ויליבא:

הנהגות מהר"ב

[illegible]

מוסד רשמי

[illegible]

דקדורא. מחרוזות של צפרים שמועין. ריש"ט בע"ז: **אבי.** דאמר לעיל ^[א] יואל ונכנס לכתבה לא שרין גבי שחטת דייק מרישא: **ורבא.** דשרי ^[ב] דייק מסיפא דלא מזרין מנה בדוקא אלא היכא דבא ומלאו: **כעומד על גבי דמי.** ועומד על גביו דקתני מנה היינו יואל ונכנס:

האי הוא דהוי שחט שפיר. אומי עין
לגדו שחוט יפה וזה היה מכירו ואכלו
ואכן היכי נקמון ללאכול האחרים:
בכתיבן חתם כנפיו. וישראל זה
הבדוקו ממנין לו להפריט חתם כנפי
כסותו ומנין הכותי מכיר חתם נתן
לו: ממסמס. ממשכו ומכשאו:
אין שחט לעוף מן הפורה. משום
דלא כתיב וציהא בדיאל אלא בבקר
ואכן ילפינן דכתיב וציהא מבקר וציהא
ואכן ילפינן בבקיעא לקמן (דף מ"א):
ומאת מורת הבמה והעוף: ולעשמך.
הך וציהא דכתיב בבקר ובזאן מי
מפרשן לנחמיה בחור ופס"ה סמרי
ועליוהי משום דלחור' להו דלחורין
בה: ואחוו ולא אחווק בדלא כתיב
סמרי היא. מזהו שאני כמזה
בפירוש בחור ורמיש שהחורין בה אי
דלחורין אמרין כיון דלחורין לדידו אחווק
ממי דלחורין לקמן עליהו י"ב ע"ד
ללחור עמלן זה אי אמרין אע"ג
דלחורין לדידו לא אחווק לדידו כלומר
אלא שחיינן ליה חוקה למממן עליהו
תנאי פליגי בה. אחווק ולא אחווק
כלומר דלחורין אי אינן חוקה: אומר.
וואדס יואל ידי חוכסו. שהכחז קבעו
חובה ללאכול מזה כלילה ראשונה
דכתיב (שמות יג) אכל עבר עשה.
ומנות ואם יבד ולא אכל עבר עשה.
ולקמן פריך כיון דתנא מומר פשיטא
דיואל בה: אסור. אפילו לאוכלה:
שלישן בקיין. אין ידעין לשומרה
ולתבצין בין שיאור לסידוק בין הכספיו
פשוט ללא הכספיו פשוט: פשיטא.
דיואל בה כיון דמותר: מו דמיא.
דפשיטא לן דלא הניחיה להחמין
ומותרת באכילה מיהו לא בקיין בהא
דמעי למיעבד שימור לשם מזה של
מזהו וכיון דלא עבד זה שימור לא
נפקין בה מדי דלחור אקמחין ונקות
של עובדי כוכבים הנאים לפניו קודם
שהפאה עובד כוכבים א ורמיש שלא
החמין דקיימא לן דמותר ולא נפקין
בהו ידעמין אקמחין ונקות של
עובדי כוכבים דחם ממלא כסין

ממסה ונלגד שיאלל בית מלח בחרונה; ורבי חליעור אומר. אחריו. ומלחן דגרים ליה הכי מפרש לא בקיאי לשומרו מלהחמץ. וי"י אסור: איבא בנייבור. מילתא דכמינא בחורייתא ולא ידעין בהו דלא חמא וי"ה לכל הכתובים בחורה אע"ג דלא ידעין אי אחיקון בה אהא אפילו אחיקון בה דהא גורטס בקיאיין מדקדוקין מלתא ורש"י אהא ממסקנא דמילתא: כל מלח. משמע דלרביי אהא אפילו הכי דלא אהא למעוטי אהא: אם החיקון מיכתי ליה. דהשתא הוי משמע שפיר דפלי אהו למימר אם החיקון מדקדקין בה ומותר ודלא כר"א אהא לא לא אחיקון דלא כחייבין גמי קאמר דמתכין אחיקייהו: אלא איבא בנייבור דאע"ג כין אחיקון בין לא אחווק דלא כמינא אהא אפילו אפילו לכל מלח משמע אחיקון ואע"ג דלא כמינא סמכין עלייהו כין לחווק אהא אקמיה שבידו להכשירה ובידו לנבלה: מערה לא ערה. אם לא יתאכלא עושה להכעיס ואיכא התיראין קמיה לא שביק התירא ואכלי אים

דקוריא של צפרים קוטע ראשו של אחד מהן ונותן לו אכלו מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו אבי דייק מרישא רבא דייק מסיפא אבי דייק מרישא טעמא שישראל עומד על גביו אבל יוצא ונכנס לא רבא דייק מסיפא טעמא דבא ומצאו ששחט אבל יוצא ונכנס שפיר דמי ולאבי קשיא סיה אמר לך יוצא ונכנס נמי בא ומצאו קרי סיה ולרבא קשיא רישא אמר לך יוצא ונכנס נמי כעומד על גביו דמי כיוצא בו מצא בידו דקוריא של צפרין קוטע ראשו כו' אמאי ליחוש דלמא האי הוא דהוה שחט שפיר אמר רב מנשה (סימן מכו"ג) איזמ"ל (בוכרי"ם) במכניסין תחת כנפיו ודלמא סימנא הוה יחיב ליה בגויה אמר רב משרשיא דמסמסם ליה מסמוסי ודלמא קסברי בותים ^אשחטיה לעוף מן התורה ולטעמא דה"נ ^בשהיה דרסה תחלה הגורם ועיקור מי כתיבן אלא כיון דאחזיקו בהו אחזיקו בהו ה"נ כיון דאחזיקו אחזיקו ואחזוק ולא אחזוק בדלא כתיבא תנאי היא ^דדתינא מצת כותי מותרת ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח ר"א אוסר לפי שאין בקיאי בדקדוקי מצות כישראל רשב"ג אוסר ^הכל מצוה שהחזיקו בה כותים הרבה מדקדקין בה יותר מישראל אמר רב מצת כותי מותרת ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח פשטא מהו דרמיא לא בקיאי בשימור קמ"ל ר"א אוסר לפי שאין

ברקוקיא. כל כמו דקוריא דפרק השוקר את הפועלים (ג"מ פ"ה) ולמספין (שבת קס"ה): **מכנים** איזמ"ל בזבירים. סמיני שמעתיך דרב מנשה ויראה מילתא הן כך דמנינן חמת כנפיו ולקמן בפרק שני (דף ל"ה) אחמל שאין לו קרנים ובפרק אל תטרפום ולקמן דף ל"ה) הנשו דמי דגנבי גנבי אין חוששין לריסוק אברים מיהו גס במקומות אחרים יש כדלשכתא בפרק ד' צדימות (דף כ"ה) דאמר רב מנשה גולן דלדבריהם כשר לעדות אדם ובפרק מי שמשקיף (שבת קט"ו) אמר רב מנשה חדא קמי חדא תרי קמי תרי שפיר דמי: **מצת** בותי מותרת. וז"ל והלא גזרו על פתן טלפי שהיו מנעילין בין בית המקדש צימני עזרא (ה) כדלמא בפירקין דר"א (פ"ג נ"ה) וליכא למימר דהיינו כבוסים ראשונים דכמיז בהם ואת אליהוהי היו עובדים בלדא קאמר התם מנחן אמר ר"א כל האוכל פת כותי כאילו אוכל בשר חזיר ותנינא נמי לקמן (דף י"ג) שחיטת דקוקי אל תעודת כוכבים פתו פת כותי ואומר ר"ת דמייירי הכא עפ"ם דשראל שפעה הכותי ממנה מלך וז"ל והיאך יולא דה ושמא הוא לא שמר לשם מלך דהא חשידי אלפני עור לא תתן מכשול וי"ל כגון שלא אכל הכותי מלך אחרת כל הלילה: **איכא** אייבניי דא כתיבא ואחזיקו בה כו'. בפ"ק דגעשין (דף י') מוכח דכתיבא ולא אחזיקו בה נמי איכא צינייכו דלמ"ל מהי ולרשב"א לא מהי והכא לא נקט אללא כל כתיבא ואחזיקו בה משום דלשחיטת כותי צני לאחתי מנאי א"י לא אחת לשניי אללא מה פירשנה אל החזיקו בה מנעי ליה ושם פירשנו: מומר

בקיצין בדקדוקי מצות קסבר לא בקיאי בשימור רשב"ג אומר כל מצוה שהחזיקו בה כותים הרבה מודקדקין בה יותר מישראל היינו ת"ק איכא בנייהו דכתיבא ולא אחזיקו בה ת"ק סבר כיון דכתיבא אע"ג דלא אחזיקו בה ורשב"ג סבר אי אחזוק אין אי לא אחזוק לא אי הכי כל מצוה שהחזיקו בה כותים אם החזיקו מיבעי ליה אלא איכא בנייהו דלא כתיבא ואחזיקו בה תנא קמא סבר כיון דלא כתיבא אע"ג דאחזיקו בה נמי לא רשב"ג סבר כיון דאחזוק אחזוק גופא ⁷אמר רבא ישראל מומר⁸ אוכל נבילות לתיאבון בודק סבין ונותן לו ומותר לאכול משחיתתו מאי מעמא כיון דאיכא התירא ואיסורא "לא שבק התירא ואכיל איסורא אי הכי כי לא בדק נמי מישרה לא טרח אמרו ליה רבנן לרבא תניא דמסייע לך "חמצן של עוברי עבירה אחרי הפסח מותר

ו לאולה: **קסבר** לא **בקיא** **בשימור** לא גרסיק. וטעמו משום ד'א' אוסר ללאה בה ידי חובתה בפסח ולא מילתא היא שאין זה לשון קו בה: ס"ק. דלא איירי בחוקה כלל אחבינא דאורייתא קפיד ומנא לא אחזקו סמכין עלייהו דיוון דכתיבא דהוי אחזק בה ור"א אוסר גימור אחזק בה: לא אחזק כלל. וכלא היינו מנאי דלדמור לעיל כל זה וכיון ס'דאוקמן דהאי דאיירי בהו לעיל קאי דהיינו דכתיבי אהמיייהו למ"ק דשרי בלא חזקה ור"א דלמור אפילו החזיקו אחת ודלא תמנא כ"ק דשרי בלא חזקה וכל השאח דקמני כל משמע דלפילו **בסבא** **אחזק** בה סמכין. מהו וכל דרמתי אכל דכתיבי סמכין חזקו ור"א סבר אפילו כתיבא ואחזקו לא סמכין עלייהו ורשב"ג סבר קו. והיינו מנאי דלעיל ת"ק ורשב"ג: כיון דאיכא הסירה ואיסורא. ויהא לא יחזור אחר סכין אחרת: מנאי דמסייע לך. דכל מי שאינו י: של עובדי עזריה. שאין מנערין חמץ בפסח מפני הפסודה: מותר

(6) כלומר היינו תנא קמא דרבי אלעזר: אי הכי כל מצוה שהחזיקו בה כותים אם החזיקו מבטח מחמיר יותר מתיק אם החזיקו מיבעי: כיון דאינא היתירא ואיסורא. כלומר דיכול לשחוט ש

גמ' שדי' דרשנא וכו' השגות דלישנא הוא דהא דרשנא מביחא בקרא דדרשניש קמן דל ע"ב אין וסמך אלף ומסך ויכ"ב רש"י קמן דל ע"ב ד"ה (לח) אלף כיון שזאת שגור להוכיח אלף ה' כיחוד שגור לה' כחשיבא דתנחומא דהית' מלכות שש"ס ד' ע"ב. אלל בחידושי קמן רש"י מבז דרש דרש' הר"ל הוא אסתמחא ודרש' ב"ב מהלכה תלמיס מסיני:

အမျိုးမျိုး

ריש"ט. ציפורים שחוטות
מנשלות על חבל.

יפה מבורא

6] מותרת לאכילה ולא
חיישין לחמץ: 3] דתני
קמחין ובקעה: 3] דהא
באין בקיאי בדקוקין
מצות תליא טעמא דהם
אינם כר ורבן שמעון בן
במילא לא תא: 7] ולא
היינו תנאי אמרי' לעיל
אחזוק על אחזוק תנאי
היא אלא עד מסקנא:
8] וכיון דאומינן דאחזק
דאייני בהו לעיל קא
דחינו בדכוכין למעוטי
אתה היכא להלך אחזוק:
9] ואיכא היזרא אסורא
קמי' לה שביק: 10] דרב
משה דהר מביטאנא דה

רבינו גרשום

[illegible]